

Fogtmann, Goos, E. Hage, Hansen (Sovb Amtſ 5te Valgfreds), S. E. Holch, B. Holm, Holſtein og Hviid.

Lovforſlaget bliver nu at tilſtille Lands-thinget.

Formanden (Krabbe): Da Finantsministeren i Dieblicket er beſkjæftiget i det andet Thing, vil den ſidſt paa Dagsordenen opførte Sag ikke nu ſtrag kunne blive foretaget. Forhandlingen vil blive opſat, og Mødet udfat, men det ſkal blive tilkjendegivet i Lokalerne, naar Forhandlingen gjenoptages. Mødet er udfat.

Mødet udfat Kl. 2,10.“

Mødet gjenoptoges Kl. 3¹/₄, hvorpaa den ſidſte Sag paa Dagsordenen, ſom var:

Fortſættelse af eneſte Behandling af: Indstillinger angaaende Andragender, der have været tilſtillede Finantsudvalget,

fattes under Forhandling.

De Indstillinger, der fattes under Forhandling, vare Indstillingerne under Nr. 22—35 medindbefattet.

Ordføreren (Th. Nielsen): Der er henviſt til Finantsministeren 13 Andragender, hvoraf de 11 angaa Invalider, hvormød de 2 ikke vedrøre Invalidesager. Jeg ſkal gjøre en almindelig Bemærkning vedrørende Invaliderne, og det er den, at vi i de ſidſte Aaringer have ſaaet et ſtigende Antal Anſøgninger fra Invalider. Det kan vel maatte nok ſiges, at det netop er ved Tilſkyndelse fra dette Things Side, at Behandlingsmaaden af Invalidesager i Administrationen er bleven en noget anden, end den tidligere har været. Det er jo ſaa ofte baade fra Finantsudvalgets og fra Things Side blevet gjort gjældende, at ſelv om det ikke abſolut kunde paavies, at de paagjældende Individider havde paadraget ſig deres Sygdom eller Svagheit i Krigen, maatte man, naar der var nogenlunde Rimelighed for, at deres Sygdom ſtod i Forbudelse med Saar, de havde ſaaet i Krigen, eller en Stabe, de havde lidt i Tjenesten, hellere være for mild i ſin Bedømmelse

end for ſtreg. Den ſædvanlige Bei, ſom Invaliderne gaa for at ſøge Invalideunderſtøttelse, er den, at de først ſøge til Invalidebeſtyrelſen, og ſaae de ikke deres Anſøgning tilfredsſtillet der, ſøge de til Finantsministeriet. Kommer Finantsministeren ſaa til den ſamme Erkjendelse ſom Invalidebeſtyrelſen, at den Paagjældende ikke har noget Krab paa en Underſtøttelse — de fleſte Anſøgere tør man vel nok ſige blive hjulpsne enten paa det første eller andet Stadium, henholdsvis Invalidebeſtyrelſen eller Finantsministeren — er det, at et ſtørre eller mindre Antal henvender ſig til Rigsdagen, der ſaa atter i Reglen viſer den vedkommende Andrager til Finantsministeren. Her bliver ſaa igjen en hel Del hjulpsne, ſaa at der kun bliver ſaa tilbage. Af de Sag, ſom Finantsministeren ikke vil tage ſig af, eller ſom han ikke mener, at der er Grund til at hjælpe, ſaae vi igjen Enkelte for anden Gang her i Thinget, men ſaa pleier Udvalget blot at give et almindeligt Referat af, hvad der er paſſeret, da det jo ſaa ikke er muligt, at der kan gjøres Mere for dem; men naar de Paagjældende ikke ere blevne tilfredsſtillede, maa det ſtaa klart, at Anſvaret i ſaa Henſeende maa hvile paa Administrationen, paa Finantsministeren. Man maa nemlig antage, at det er rigtigt, at der ikke har været Noget at gjøre, thi man tør vel nok ſom ſagt gaa ud fra, at der er foretaget en ſaa mild Bedømmelse, ſom det overhovedet har været gjørligt. — Efter denne almindelige Udtalelſe ſkal jeg nu omtale ikke alle de Indstillinger, der her foreligge, thi det behøves ikke, idet jeg anſer det for tilſtrækkeligt at henviſe til Betænkningen for de ti's Vedkommende, men kun dem, hvor der er en aparte Grund dertil. Dette gjælder ſaaledes om Indstillingen Nr. 25 (Betænkningens Nr. 15). Andragendet er ikke fra en almindelig Invalid; det hidrører nemlig fra en Fredsinvalid, Chriſtian Pedersen Vohſe. For hans Vedkommende er Stillingen den, at han under Tjenesten i 1876 blev lam i den ene Side; han blev ſaa foreløbig hjemſendt, men kom atter i 1878 tilbage i Tjenesten eller rettere til Underſøgelse. Det viſte ſig imidlertid, at han fremdeles var lam. Nu ſtaar Striden paa, om han har ſaaet denne Lamhed, denne Sygdom, under Udøvelſen af ſin Tjenesteplicht, eller om det er en Sygdom, der deſuagtet vilde have indfundet ſig. Paaſtanden fra Anſøgeren og dem, der have taget ſig af ham, er den, at det er ſket under Tjenesten. I de Dplyſninger, der foreligge, hedder det vel, at den Paagjældendes Familie har en Tilhøielighed til at ſaae denne Sygdom, at der ſkulde være Flere i Familien, der have